07/05/2023

Γιατί να εμπιστευτώ το Θεό;

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

Ο άγιος Πατριάρχης των Σέρβων έλεγε και το εξής: «Όλα τακτοποιούνται με τον κατάλληλο τρόπο, εάν αποδεχθείτε αυτό που συμβαίνει και έχετε εμπιστοσύνη στο Θεό»[1].

Βέβαια, αν αυτό που λέγεται είναι απόρροια εμπειρίας, τότε κατανοείται απ' όσους έχουν παρόμοια εμπειρία. Δεν χρειάζεται να προσπαθήσεις να πείσεις. Όσοι, όμως, κινούνται στο επίπεδο της λογικής και της θεωρητικής γνώσης της ζωής, προβάλλουν επιχειρήματα που ευσταθούν με βάση τη λογική τους.

Είναι λογικό να θέλεις να χρησιμοποιήσεις τις σκέψεις σου, για να ρυθμίσεις τις υποθέσεις σου.

Είναι ανθρώπινο να προσπαθείς, με βάση τις γνώσεις σου και τα χαρίσματά σου, να βρεις λύσεις στα αδιέξοδά σου.

Είναι φυσιολογικό να αισθάνεσαι πως μπορείς με τις δυνάμεις σου να κατευθύνεις

τα γεγονότα προς τον σκοπό που θέλεις.

Όλ’ αυτά εκφράζουν το *«κατ’ εικόνα»* – τις δυνατότητες που ο **Θεός** έδωσε σε κάθε άνθρωπο. Και, βέβαια, θα πρέπει να τις χρησιμοποιούμε και να μην γινόμαστε αμελείς ή ράθυμοι, προβάλλοντας μια ψεύτικη πίστη στο **Θεό** για να δικαιολογηθούμε.

Ξέρουμε, όμως, πως στη ζωή δεν έρχονται όλα όπως περιμένουμε και υπολογίζουμε. Από την μια στιγμή στην άλλη ανατρέπονται τα δεδομένα μας και μένουμε μετέωροι. Κατανοούμε την αδυναμία μας να κάνουμε κάτι, να σταματήσουμε τη σκληρή πραγματικότητα.

Είναι η ώρα που δοκιμάζεται η πίστη – εμπιστοσύνη στο Θεό. Από τη μια θα θέλαμε, με μια ανώριμη πίστη, ο Θεός ν’ ακολουθεί εμάς, κάνοντας αυτό που εμείς θεωρούμε ορθό. Από την άλλη, με μια σοβαρότητα και ωριμότητα, ν’ αποδεχτούμε αυτό που δεν μπορούμε ν’ αλλάξουμε και ν’ αναμένουμε, αργά ή σύντομα, να γνωρίσουμε το λόγο της δοκιμασίας. Αυτό, ασφαλώς, προϋποθέτει την πίστη – εμπιστοσύνη που έχει ρίζες, που έχει φυτρώσει και αναπτυχθεί στην προσευχή, στη λειτουργική ζωή, στην καθημερινή προσπάθεια να ζήσουμε τη ζωή Του, στην εφαρμογή των εντολών Του με χαρά, στην προσωπική σχέση με το **Χριστό.**

Τότε, δεν θα ανατραπούν τα γεγονότα, ενδεχομένως, αλλά θα τα βιώσουμε με μια εσωτερική ειρήνη, τη δική Του ειρήνη που έδινε στους μαθητές Του βαδίζοντας προς το πάθος την τελευταία νύχτα της επίγειας ζωής Του.

Το να λέει ο άνθρωπος ότι «έχω πίστη, δεν φοβούμαι ό,τι και να μου συμβεί», δείχνει την άγνοια της αδυναμίας του. Οι Απόστολοι ζητούσαν και έλεγαν στον Κύριο: «πρόσθες ημίν πίστιν» (Λουκ. 17,5). Ποιος μπορεί να καυχηθεί για τη δύναμη, την πίστη, τη σταθερότητά του κατά τη δοκιμασία που θα του συμβεί;

Μακάρι να ετοιμαζόμαστε καθημερινά, μέσα από τα απλά και λιγότερο επώδυνα, για τις *«μεγάλες ώρες»*, στηριζόμενοι στην αγάπη του Θεού μας, που γνωρίζει καλύτερα για τον καθένα το τι και πώς μπορεί να σηκώσει και συμπαρίσταται στις δοκιμασίες που η μεταπτωτική κατάσταση μάς κληρονόμησε, μεταποιώντας τες σε ευλογίες

[1] Παύλος, Πατριάρχης Σερβίας, ένας άγιος των ημερών μας, Ορμύλια 2022, σ. 16

Πηγή: pemptousia.gr /π. Ανδρέας Αγαθοκλέους (www.isagiastriados.com)